

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/310/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219004
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812219004.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v právnej veci navrhovateľa: A., s.r.o. so sídlom N., A. ul. XX, IČO 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou T. A., s.r.o., N., B. č. X, N., IČO 36 864 421, proti odporcovi: Z. F., za ktorú koná O. Z. Z. F., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 19. septembra 2014, č.k. 7C/203/2012-25, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa na začatie konania a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), bod 1, § 9 ods. 1,2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z.o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 7,8 exekučného poriadku a konštatovaním, že návrh nepovažoval za opodstatnený. Pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, tak poukázal na postup tamjšieho súdu v exekučnej veci sp.zn. 15Er/1055/2007, kedy oprávnený, t.j. navrhovateľ podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 28.05.2007. Dňa 08.06.2007 súd pre exekútora vydal poverenie. Dňa 15.10.2009 navrhovateľ podal návrh na zmenu exekútora. Dňa 21.10.2009 súd vyzval exekútora JUDr. O. Z., aby v lehote 10 dní oznámil, či si uplatňuje trovy exekučného konania a v prípade uplatnenia, aby predložil ich špecifikáciu spolu s exekučným spisom. Dňa 11.12.2009 súdny exekútor predložil exekučný spis a vyčíslil trovy exekúcie. Okresný súd uznesením zo dňa 22.01.2010, č.k. 15Er/1055/2007-18 návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel a vykonaním exekúcie poveril JUDr. F. G., ktorému aj postúpil exekučný spis. V tejto veci vidí navrhovateľ nesprávny úradný postup Okresného súdu Prievidza v tom, že rozhodol o návrhu na zmenu exekútora po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 30 dní. Súd prvého stupňa vyslovil názor, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä z pohľadu zložitosti veci, správanie sa účastníka a postupu súdu. Súadne a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003, ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, malo by to za následok záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov a uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré

môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov môžu byť aj sudy vyššieho stupňa. Poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci I.ÚS 16/02, kde sa okrem iného konštatuje, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, Ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v Ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Vyslovil názor, že aj keď súd v exekučnom konaní urobí úkon po zákonom stanovenej lehote, nemožno bez zohľadnenia ďalších okolností veci konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Napokon, aj keby takýto nesprávny úradný postup bol daný, navrhovateľ nepreukázal vznik škody alebo nemajetkovej ujmy priamo vyvolanej týmto nesprávnym úradným postupom, pričom v niektorých exekučných konaniach bola dĺžka konania ovplyvnená aj správaním súdneho exekútora, ktorý na výzvy súdu v danej lehote nereagoval. Vychádzajúc z týchto úkonov súdu v exekučnom konaní preto nemožno považovať postup exekučného súdu za nesprávny úradný postup, resp. za zbytočné prietahy v konaní, keď exekučný súd prednostne v konaní riešil zákonnosť exekučného titulu a tým prípustnosť exekúcie ako celku. K posúdeniu zákonnosti exekučného titulu súd nevyhnutne vyžadoval súčinnosť s oprávneným, ako i pôvodným súdnym exekútorom. Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza vo veci 15Er/1055/2007, ktorý by mohol byť základom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, výškou uplatnenej škody sa potom súd nezaoberal. Nesprávny úradný postup by musel byť takou podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať, keď súd o zmene exekútora v lehote 30 dní nerozhodol z objektívnych dôvodov. V súvislosti s nevydaním rozhodnutia o zmene exekútora v zákonnej lehote nemohlo preto dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Tvrdenia navrhovateľa o tom, že mu vznikla majetková škoda v sume 175 Eur a nemajetková ujma 165,96 Eur považoval za nepodložené aj s ohľadom na výsledok exekúcie, keď sa dá dôvodne predpokladať, že exekúcia bude právoplatne zastavená v dôsledku zavinenia na strane oprávneného, ktorý navrhol vykonať exekúciu na základe nezákonného exekučného titulu. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a účastníkom ich náhradu nepriznal, keď úspešný odporca si ich náhradu neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli a navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nevzniklo.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. V odvolaní uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, ďalej písm. c/, d/, f/ O.s.p. Súdu prvého stupňa tak vyčítal, že prejednal vec v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu (zrejme mal na mysli navrhovateľa). Poukázal na to, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, a preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Zotrvával na svojom stanovisku, že sudcovia okresného súdu sú vylúčení, v dôsledku čoho navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na Ústavný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Konečné rozhodnutie neprichádzalo do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Navrhovateľ sa taktiež nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal ani k dôkazom, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Ďalej súdu vyčítal, že rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov a nemal možnosť sa k týmto dôkazom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Ďalej tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a pokiaľ tak súd prvého stupňa urobil, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Pokiaľ ide o majetkovú škodu, tak súdu prvého stupňa vyčítal, že ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode s tým, že navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku. Ďalej prejavil nespokojnosť s tým, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, keď sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne ospravedlňujúce dôvody.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a/ - f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Odvolací súd preskúmaním zistil, že dôvody odvolania, uplatnené navrhovateľom nie sú dané.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.

Za takúto vadu považuje navrhovateľ predovšetkým tú skutočnosť, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Zo spisu však vyplýva, že súd prvého stupňa určil termín pojednávania na 19.09.2014, a to dňa 08 septembra 2014, pričom predvolanie bolo doručené navrhovateľovi 10.09.2014.

Navrhovateľ mailom zo dňa 11.09.2014 požiadal o "zrušenie pojednávania" z dôvodu porušenia nestrannosti sudcu.

Zo spisu ďalej vyplýva, že nadriadeným Krajským súdom v Trenčíne bolo už rozhodnuté o námietke zaujatosti sudkyne Okresného súdu Prievidza JUDr. W. U., a to uznesením č.k. 4 NcC/613/2012-19 zo dňa 02. novembra 2012. O tvrdení navrhovateľa, že v takýchto prípadoch rozhodoval výlučný sudca, už bolo rozhodnuté Najvyšším súdom vo viacerých rozhodnutiach, napr. v uznesení zo dňa 31. mája 2010 v konaní sp.zn. 3NcC/14/2010, z ktorého vyplynulo, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo a Najvyšší súd aj v konaní 3Cdo 102/2013 konštatoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2013. Navrhovateľ preto nežiadal o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov. Samotnú okolnosť, že navrhovateľ aj po rozhodnutí nadriadeného súdu o nezaujatosti vec prejednávajúceho sudcu považoval tohto za zaujatého a odmietal sa zúčastniť pojednávania, nemožno akceptovať ako dôvod pre odročenie pojednávania, pretože otázka zaujatosti sudcu bola vyriešená postupom stanoveným Občianskym súdnym poriadkom a nepredstavovala preto pre súd prvého stupňa prekážku pojednávania a vo veci.

K odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani v odvolaní namietaným neumožnením reagovať na vyjadrenie protistrany, oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi, vyjadriť sa k dôkazom, navrhnúť ďalšie dôkazy a všeobecne porušením práva na kontradiktórny proces. Súd prvého stupňa totiž nariadením pojednávania umožnil navrhovateľovi realizáciu viacerých práv, ktorých porušenie navrhovateľ namieta. Pokiaľ sa navrhovateľ pojednávania nezúčastnil bez toho, aby na jeho strane bol pre neúčast' daný dôležitý dôvod, nie je realizácia procesných práv navrhovateľa, ktorú umožňuje práve pojednanie, pochybením súdu prvého stupňa, ale iba dôsledkom konania samotného navrhovateľa.

Vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania bolo súdu doručené ešte dňa 22.03.2013. Neúčast'ou na pojednaní sa navrhovateľ zbavil možnosti vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu. Okrem toho nariadením pojednávania s riadnym poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi možnosť uplatniť právo na kontradiktórny proces v plnom rozsahu, a preto neobstoja jeho námietky uvádzané v odvolaní o tom, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam protistrany, k dôkazom a sám navrhnúť dôkazy. Navrhovateľ bez ospravedliteľného dôvodu túto možnosť nevyužil, keď sa pojednávania nezúčastnil bez toho, aby mal na to dôležité dôvody. Pokiaľ za tejto situácie nenavrhol pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania ďalšie dôkazy, ostali neskoršie dôkazné návrhy v odvolacom konaní prípustné iba za podmienok podľa § 205 písm. a/ ods. 1 O.s.p., ktoré však

naplnené neboli. Pre vykonanie dôkazu znaleckým posudkom v odvolacom konaní, tak ako ho navrhoval navrhovateľ preto neboli splnené procesné podmienky.

Pokiaľ sa jedná o znalecký posudok na výšku škody, tak takýto dôkaz treba považovať za nadbytočný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka výšky škody bezpredmetná.

Navrhovateľ nedôvodne namieta porušenie svojich procesných práv v súvislosti s tým, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Zrejme ušlo pozornosti navrhovateľa, že v danom prípade nešlo o takýto prípad, súd prvého stupňa nerozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 115a O.s.p., ale riadne nariadil pojednávanie podľa § 114 O.s.p.

Rovnako po preskúmaní veci odvolací súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľa o tom, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňalo požiadavky stanovené ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., najmä, že by súd prvého stupňa riadne nezdôvodnil, prečo rozhodnutie vydané so zisteným časovým odstupom od podania žiadosti o zmenu exekútora nepredstavuje nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prietahoch konaní.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku naopak vyplýva, že súd prvého stupňa sa veľmi podrobne zaoberal časovou následnosťou jednotlivých úkonov v exekučnej veci, kde bol oprávnený navrhovateľ (vec 15Er/1055/2007,) a pokiaľ ide o konštatovanie prietahov, tak súd prvého stupňa podrobne vyložil, z akého dôvodu časové rozdiely medzi jednotlivými úkonmi exekučného súdu nemohol posudzovať ako prietahy a ako nesprávny úradný postup okresného súdu, s čím sa aj odvolací súd stotožňuje.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je daný v prípade, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Z odvolania nie je zřejmé, o ktoré nevykonané dôkazy, ktoré by boli v priebehu prvostupňového konania navrhované a súdom prvého stupňa nevykonané, sa jedná, pričom zo spisu takýto dôkazný návrh navrhovateľa nevyplýva.

Dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto nemožno považovať za opodstatnený.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade nesprávnej aplikácie a výkladu právnej normy, prípadne použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní konkrétne neuvádza, ktoré ustanovenie, najmä hmotnoprávneho predpisu, a to zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov malo byť súdom prvého stupňa nesprávne vyložené, prípadne aplikované. Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nezistil, že by súd prvého stupňa nesprávne vyložil príslušné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, prípadne, že by na zistený skutkový stav ustanovenia tohto zákona nesprávne aplikoval.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol

rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vieryhodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 - § 135 O.s.p. Odvolacím dôvodom podľa citovaného ustanovenia teda možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je teda možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je ani dôvod na polemizovanie s jeho skutkovými závermi.

Z uvedených dôvodov boli vo vzťahu k navrhovateľom tvrdeným predpokladom vzniku uplatnených nárokov správne skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa a vzhľadom na neexistenciu ním tvrdených predpokladov zodpovednosti za uplatnenú škodu a nemajetkovú ujmu bolo napadnuté rozhodnutie správne.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, pretože si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu ani žiadne trovy nevyplývajú.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.